సాయంకాలమైంది

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

"సాయంకాలమైంది" నవల మొదటి నుంచీ మంచి పుణ్యం చేసుకుంది. ఆంధ్రప్రభ లో సీరియల్‌గా వస్తున్నప్పటి నుంచీ వందల్లో అభిమానుల్ని, చాలామంది భక్తుల్నీ పోగుచేసుకుంది. ఈ పదేళ్ళలో ఓ వందమందైనా ఈ నవల గురించి ప్రస్తావించినప్పుడు విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారి "వేయిపడగల" ప్రసక్తి, పోలిక తెస్తూ వచ్చారు. అందరికీ చెప్పే అవకాశంలేదు కనుక - యిక్కడ చేతులు కట్టుకు చెప్పే నిజం ఒకటుంది. నేను "వేయిపడగలు" అప్పటికీ, యిప్పటికీ చదవలేదు. అయితే అంతటి మహారచయిత రచనను నా నవల గుర్తు చేయగలిగినందుకే నాకు ఎంతో ఆనందం. కాస్తపాటి గర్వం.

శ్రీ వైష్ణవ సత్సంప్రదాయ వైభవాన్ని సవివరంగా నాకు తెలియచెప్పిన పూజ్యులు శ్రీశ్రీ భాష్యం అప్పలాచార్యుల వారికీ, శ్రీ సాతులూరి గోపాలకృష్ణమాచార్యుల వారికీ నా ధన్యవాదాలు. ఆంధ్రప్రభలో ఈ నవల రాయడానికి కారకులు మిత్రులు, అప్పటి వారపత్రిక సంపాదకులు వల్లూరి రాఘవరావుగారు. మొదటి అధ్యాయం స్వయంగా చదివి ఆయన చేతిలో పెట్టినప్పుడు పులకించి పాదాభివందనం చేసి అందుకున్నారు. వారి సంస్కారమది.

సరే! మాజీ ప్రధాని పి.వి.నరసింహారావుగారి దగ్గర్నుంచి ఎందరో సాహితీపరులు, పాఠకులు ఈ నవలకు అభిమానులయ్యారు. చాలా మంది భక్తులయ్యారు. చదివి భోరున కన్నీరు కార్చి నాతో గంటలకొద్దీ మాట్లాడిన మహిళలున్నారు. 200ఆలో ఈ నవల ప్రచురితమయింది. సరిగ్గా ఏడు సంవత్సరాల తర్వాత గుంటూరు నుంచి రవికృష్ణ అనే ఓ తెలుగు పండితులు నవల చదివి, ఆనందించి - సవివరంగా ఇందులో కనిపించిన లొసుగుల్ని ఎత్తిచూపుతూ ఎనిమిది పేజీల ఉత్తరం రాశారు. "నా అజ్ఞానం కొద్దీ నెరుసులు అనుకుంటున్నానేమో నేను పానకంలో పుడకలు అనుకుంటున్న వాటిని బాల్య చాపల్యం కొద్దీ మీ దృష్టికి తీసుకువస్తున్నాను" అని సవినయంగా రాశారు. ఈ ఒక్క ఉత్తరాన్నే యిలా ముందుమాటలో ఉటంకించదలిచాను.

వాటిలో అన్నీ లేదా చాలా అంశాలు సహేతుకంగా, సబబుగా వున్నాయి. రెండో ప్రచురణ సందర్భంలో ఆయనకి ఫోన్ చేసి, ఆ సవరణలను మరొక్కసారి తెలియజేయమన్నాను. తెలియజేశారు. వారికి కృతజ్ఞతలు. '

కొన్ని రచనలకు పుట్టిన వేళా విశేషముంటుందేమో. బెర్నార్డ్ షా తన రచనలన్నింటిలో "సెంట్ జోన్"ని ఎక్కడో ఎంపిక చేసి చూపిన గుర్తు. కాలచక్రం ఒరిపిడిలో ముందు తరాలకు నా రచనల్లో ఈ "సాయంకాలమైంది" నవల, "కళ్ళు" నాటిక, "రాగరాగిణి" నాటకం, "జుజుమురా" కథ, "కళ్యాణి" రేడియో నాటిక - యిలా నిలవగలిగితే అది నాకు దక్కిన అదృష్టమేననుకుంటాను.

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

విప్లవం అంటే - గతంలో ఆయుధాలతో అడవుల్లో తిరిగేవారు చేసే పని - అని ఒక అభిప్రాయం ఉండేది నాకు. మీరు మీ మీ ఆయుధాలతో సమాజాన్ని కొత్తగానయినా చక్కటి బాటలో నడిపిస్తున్నారు. అందుకు గురువుగారైన మీకు - మీ అనుమతి లేకుండానే - మీ శిష్యుడిగా ప్రకటించుకుంటున్నాను.

జె. శ్రీనివాసరెడ్డి అనే మొద్దు శీను, ఖైదీ నంబరు 405, మహానది బ్లాక్, చర్లపల్లి

(గత సంచిక తరువాయి)

ఎప్పుడూ ఆవేశాన్ని చూపని సుభద్రాచార్యులవారు కూడా తిరుమలని చూడగానే ఆనందభరితులయ్యారు. వరదమ్మ కర్పూర హారతిచ్చి పారాణి నీళ్ళు దిష్టితీసింది. కోడల్ని, మనవరాల్ని చుబుకం పుణికి ముద్దులాడింది. తల్లి మరీ నీరసంగా ఉండటం గమనించాడు తిరుమల.

ఎక్కడి పద్మనాభం? ఎక్కడి కుంతీనాథస్వామి ఆలయం? ఎక్కడ డిట్రాయెట్? సుభద్రాచార్యులవారికి అదొక ఊహించరాని కల. రాఘవచారి ఇంట్లో వదిలేయగా తెచ్చిన సూట్ కేసు తెరిచి తల్లికి ఫ్రాంక్‌ఫర్ట్ ఎయిర్‌పోర్టులో కొన్న గొలుసు ఇచ్చాడు. ఆండాళ్ళుకి ప్లాటినమ్ బ్రేస్‌లెట్.

ఎంత ఆలోచించినా తండ్రికి ఏం బహుమతి ఇవ్వాలో తోచలేదు తిరుమలకి. అమెరికానుంచి వచ్చే ఏదీ ఆచార్యులవారికి తృప్తినివ్వదు - తిరుమల తప్ప. కానీ ఆలోచించి ఆలోచించి ఎక్కువ బరువుగా లేని బంగారు తీగతో చేసిన కళ్ళజోడు ఫ్రేము తండ్రికి తెచ్చాడు.

ఆ రోజు కొడుకు జీవితమంతా అడిగి చేయించుకున్న అన్ని పిండివంటలూ పేరు పేరునా చేసి వడ్డించింది. కానీ ప్లెయిన్ ఫ్రాంక్‌ఫర్ట్ దాటినప్పటినుంచే తిరుమల కడుపులో గుడగుడ శబ్దం ప్రారంభమయింది. నిజానికి అమెరికాలో పగలు భోజనం అలవాటు లేదు. పెదాలకి శాండ్‌విచ్ అతికించుకుని కారుల్లో పరుగులు తీస్తారు అంతా. ఎంతో కొంత రాత్రికి ఎంగిలిపడతారు. అయినా తల్లి తృప్తికోసం కాస్త కతికి లేచిపోయాడు.

తిరుమల మనస్సులో కలుసుకోవాల్సిన వాళ్ళ లిస్టు చాలా పెద్దదే ఉంది. అక్కడ ఉన్నన్నాళ్ళూ తనతో ఉండడానికి కారు మాట్లాడుకున్నాడు. ఆ సాయంత్రమే సంజీవి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

తిరుమలని చూడగానే తప్పిపోయిన కుక్కపిల్ల దొరికినట్టు అమాంతం మీదపడి కావలించుకుంది నవనీతం. ఆలోచనతో చేసిన పనికాదు అది. తీరా జరిగాక ఆమె సిగ్గుపడింది. తిరుమలా సిగ్గుపడ్డాడు. సంజీవి నవ్వుకున్నాడు. నారాయణ ఇప్పుడు ఎదిగాడు చెయ్యి పట్టుకుని తడిమి నారాయణని పరిచయం చేసింది.

"నీ జీవితంలో ప్రతి విషయం నన్ను షాక్ అయ్యేటట్టు చేస్తుంది. ఊహించని గొప్ప విషయం ఈ నారాయణ" అన్నాడు తిరుమల.

కైకవశి జున్ను తెచ్చింది. ఎన్నాళ్ళు తనని ఎత్తుకు సాకిందో. తల ముగ్గుబుట్ట అయిపోయింది. లేచి వెళ్ళి అమాంతం ఆమె గుండెకి హత్తుకుపోయాడు. మాటల్లో చెప్పలేని ఆర్ద్రత అంతా ఆమె కళ్ళలో వెళ్ళుకొచ్చింది. తిరుమలని పసిబిడ్డగా పాలుపోసి ఎత్తుకుని దేవాలయమంతా తిరిగింది.

చెట్టంత ఎదిగిన తిరుమల జుత్తులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి బజారులో పింగాణీ బొమ్మని చూసినట్టు ఒళ్ళంతా తడిమి చూసింది. చాక్లెట్ రంగు బనీనులో తిరుమల బంగారంలాగా మెరిసిపోతున్నాడు.

సంజీవికి అందమైన పీటర్ ఇంగ్లండు షర్ట్. నల్లకోటు తెచ్చాడు. నవనీతానికి బంగారం పార్కర్. "నీ రామకోటి ఇంకా పూర్తయి ఉండదని నాకు తెలుసు. నీకు నేర్పిన మూడక్షరాలూ ఈ పెన్నుతో కొన్ని లక్షలయినా రాస్తావని తెచ్చాను. ఇంగ్లండ్ హేరాడ్స్‌లో ఇదొక్కటే పెన్ను" అని ఇచ్చాడు.

వెంకటాచెలాన్ని చూసి అతని గుండె నీరయిపోయింది. అతని పార్కిన్సన్స్ గురించి విక్టోరియా ఫోన్ చేసి చెప్పింది. జయవాణి చెప్పాలనుకుంది కానీ తిరుమల గొంతు అటునుంచి విన్నాక నోట్లో మాటరాలేదు. భోరుమంది. కష్టంలో ఆత్మీయుల పలకరింత చెప్పలేనంత ఉపశమనం. మీదపడిన ఉపద్రవాన్ని అందంగా అలంకరించుకుని ఆ ముగ్గురూ తిరుమల ముందు నటించలేకపోయారు. జయవాణి మరీ బేలయిపోయింది. ఆమెని భుజానికి హత్తుకుని ఓదార్చాడు. విక్టోరియా అందంగా, పొడవుగా, ఫ్రాక్‌లో రబ్బరు బొమ్మలాగా ఉంది. వెంకటాచెలం ముక్కు కొట్టొచ్చినట్టు తెలుస్తోంది. శిలువ ఉన్న బంగారం గొలుసు ఆమెకి అందించాడు తిరుమల. తన కంప్యూటర్‌లో అందరి పేర్లూ ఎక్కించి ఎవరెవరికి ఏయే బహుమతులివ్వాలో రాసుకుని ఒక ప్రింటౌట్ పెట్టుకున్నాడు. జయవాణికి నాలుగు నైట్‌గౌన్స్ తెచ్చాడు. రెండడుగుల కర్రని సాగదీస్తే నిలువెత్తు చేతికర్రగా ఊతాన్నిచ్చే ఈ చేతికర్రలో చిన్న స్పందన ఉంటుంది. రోగుల శరీరంలో స్పందనకి సమాధానంగా కర్రలో వైబ్రేషన్స్ పనిచేస్తాయి. బ్యాటరీ సహాయంతో పట్టుకు నడిచినంతసేపూ చిన్న ఓదార్పునిచ్చే ఏర్పాటు ఇది.

మూడోరోజు నించే పాడ్‌కి ఎలర్జీ ప్రారంభమయింది. ఎండకీ, ఉక్కపోతకీ శరీరం మీద ఎర్రటి బొబ్బలు ప్రారంభమయ్యాయి. తిరుమలకి విరేచనాలు ప్రారంభమయ్యాయి. వరదమ్మ ఆప్యాయంగా కొడుక్కి అన్నీ చేసిపెట్టి తినిపించాలన్న కోరిక ఆ విధంగా అటకెక్కింది.

ఇండియాలో ఉండే ఇరవై రెండు రోజుల్లో చాలా కార్యక్రమాలు విమానంలోనే వేసుకుని దిగారు. రెండు రోజులు తిరుపతిలో తోమాలసేవ, కళ్యాణం. అటు తర్వాత శ్రీరంగంలో రెండురోజులు స్వామికి తిరుమంజన సేవ, పూలంగిసేవ మొక్కుకున్నారు. సుభద్రాచార్యులు వారి రథం కదిలేదే కానీ, ఎప్పుడూ లేనిది రెండురోజులుగా చిన్న జ్వరం, వణుకు ప్రారంభమయింది. ఆ విధంగా ఆండాళ్ళు మాత్రం అన్న, వదినెలతో కదిలి వెళ్ళింది. తిరుమల కొండమీదే నాన్సీకి గురక, జ్వరం ప్రారంభమయింది. అక్కడనుంచి శ్రీరంగాన్ని ఒక్కరోజుకి కుదించి ఇల్లు చేరారు. చేరినప్పటినుంచీ పసిపిల్లల స్పెషలిస్టుతో రెండుపూటలా కాలం సాగిపోయింది.

కొడుకు రాకముందునుంచే వరదమ్మ సింహాద్రి అప్పన్నకి తిరుమల తలనీలాలు మొక్కుకుంది. తిరుమల నవ్వుకున్నాడు. కానీ పాడ్ కస్సుమని లేచింది. తలనీలాలు ససేమిరా తీయడానికి వీలులేదంది. ఏమయినా తీసేది తిరుమల. జుత్తు అతనిది. ఓ ఉదయం అమ్మనీ, నాన్ననీ కారులో ఎక్కించుకుని వెళ్ళి చక్కగా గావంచా కట్టుకుని పీటమీద కూర్చుని భక్తిగా స్వామికి తలనీలాలు సమర్పించుకున్నాడు. తత్కారణంగా ఇండియాలో ఉన్నంత కాలం పాడ్‌ద్వారా తన తల్లిదండ్రులకు కలిగించాలనే ఆనందాన్ని తిరుమల నష్టపోయాడు. అయితే పాడ్ అత్తమామలకి అడుగులకు మడుగులొత్తే కోడలు ఏనాడూ కాదు. అలాంటి సేవలు ఆ వృద్ధ దంపతులు ఆశించనూ లేదు.

రాఘవాచారి వాల్తేరు క్లబ్బులో అల్లుడి గౌరవార్థం తన మిత్రులతో విందు ఏర్పాడు చేశాడు. ఆ విందులో డెట్రాయెట్ ఫాషన్లో ఫ్రాక్ వేసుకుని అమెరికన్ పద్ధతిలో పాడ్ తయారయి అందరికంటే ఎక్కువ వైన్ తాగి, అందరికంటే ముందు అవుట్ అయిపోయింది.

డెట్రాయిట్‌లో తన పనిచేస్తున్న స్నేహితుడు విష్ణుమూర్తి తల్లిదండ్రుల్ని చూడటానికి శ్రీకాకుళం దగ్గర రణస్థలానికి కారులో వెళ్ళాడు తిరుమల. అందుకు ప్రత్యేకమైన కారణం ఉంది. అమెరికా వెళ్ళినప్పటినుంచీ బిడ్డల్ని దూరం చేసుకున్నామని బాధపడే తండ్రులు, కుటుంబానికి దూరమయ్యామని బాధపడే కొడుకులూ ఏ కొద్దిమందయినా ఉండి ఉంటారు. కానీ వాళ్ళందరికీ భిన్నమైనవారు విష్ణుమూర్తి తల్లిదండ్రులు. ఈ విషయాన్ని పదేపదే తిరుమలకి చెప్పి గర్వపడేవాడు విష్ణుమూర్తి. తిరుమల ఇండియాకు వెళ్తున్నాడనగానే తల్లికి అత్యాధునికమైన గ్రైండర్, తండ్రి కాళ్ళకి కీళ్ళనొప్పులు పోయేలాగా రబ్బరు కణుపులున్న రెండు చెప్పుల జతలు ఇచ్చి పంపాడు విష్ణుమూర్తి. ఈసారి ఇండియా ప్రయాణంలో బాధ్యతగానే కాక, ఆసక్తికరంగా ఎదురుచూస్తున్న కార్యక్రమం కోసం రణస్థలం ప్రయాణం.

హైవేకి తూర్పుగా ఎనిమిది మైళ్ళలోపున గిరగాం అనే చిన్నపల్లె. అక్కడ ఉంటున్నారు విష్ణుమూర్తి తండ్రి బత్తుల రేచకుడు, ఆయన భార్య. ఆయన అరవై ఎకరాల మోతుబరి. చదువు తప్ప అన్నీ ఉన్నవాడు. ఆయన కుటుంబంలో అటు ఏడుతరాలూ, ఇటు ఏడు తరాల్లో చదువుకున్నవాడు విష్ణుమూర్తే.

గిరిగాం వచ్చాక రేచకుడి గురించి కనిపించిన మొదటి వ్యక్తే దారి చూపించాడు. కానీ అంతా తిరుమలని చూసి నిర్ఘాంతపోయారు.

"తమరొస్తున్నట్టు ఆరికి తెలుసా బాబూ?" అనడిగాడు ఓ రైతు సైకిలాపి ఆశ్చర్యంగా.

"ఏం?"

"ఎవర్నయినా ఇంటికి తీసుకెళ్తే నరికేస్తారు బాబూ. ఆరు ఎవరినీ చూడరు. ఎవరినీ ఇంటికి రానివ్వరు."

"మరి వ్యవసాయం ఎలా?"

"ఆరికి వ్యవసాయం ఓ లెక్కేంటి బాబూ! పాతికెకరాల్లో జీడిమామిడి, మరో పదెకరాలు మామిడి ఉంది. నామాటిని వెనక్కి ఎళ్ళిపోండి బాబూ" అన్నాడు.

రేచకుడిని కలుసుకోవాలనే ఆత్రం మరింత ఎక్కువయింది తిరుమలకి. "ఆయనిల్లు ఎక్కడ?"

"నేను చెప్పానని చెప్పకండి, బాబూ ఆరిది ఇల్లుకాదండి దివాణం. ఆరి ముత్తాతగోరు రెండెకరాల్లో డిప్ప పెంకు వసారా లోగిలి ఇల్లు కట్టారు. ఆ తాటితోపు దాటి 'రేచుబాబు ఇల్లు' అని గట్టిగా అరవండి బాబూ కనిపించిన కాకి దారి సూపిత్తాది" అని సైకిలు తొక్కుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు రైతు.

తాటితోపు దాటాక ఆ అవసరం లేకపోయింది. కనిపించినంతమేరా చెట్లూ, వాటిమధ్య పెద్ద పెంకుటిల్లు కనిపించింది. విష్ణుమూర్తి గర్వపడే, గిరిగాం రైతులు భయపడే, విచిత్రమైన పేరున్న రైతు ఎలా ఉంటాడు?

తను ఏం చూడబోతున్నాడు?

ఇల్లు దగ్గరవుతున్న కొద్దీ సన్నటి గొంత సాగదీస్తూ సాగుతున్న పల్లెపదం వినిపించింది. ఆ గొంతులో బాధ లేదు, ఆర్తిలేదు, ఆవేదన లేదు. ఆనందం ఉంది, తృప్తి ఉంది.

ఎత్తరుగులు మెట్లు ఎక్కి పాతకాలం దర్వాజాని తెరిచాడు తిరుమల. ఎదురుగ్గా విశాలమయిన మడత కుర్చీలో బత్తుల రేచకుడు కనిపించాడు. అతన్ని చూస్తూనే శిలాప్రతిమలాగా నిలబడిపోయాడు తిరుమల.

23

మిలటరీ కుర్చీలో కాళ్ళు బారజాపుకుని కూర్చుని ఉన్నాడు బత్తుల రేచకుడు. వాక్యం తప్పు. కాలు బారజాపుకుని కూర్చున్నాడు. ఒక కాలు మొకాలి వరకు లేకపోవడం స్పష్టం తెలుస్తోంది. నోట్లో రెండువేళ్ళ మందాన చుట్ట వెలుగు తోంది. తలుపు తెరుచుకోవడం చూసి తుళ్ళిపడ్డాడు. అంతకుమించి నున్నటి గుండు, సూటుతో వచ్చిన వ్యక్తిమీద స్పష్టంగా అమెరికా ముద్ర కనిపించడంతో కంగారుపడిపోయాడు.

"ఎవడ్రా, లంజకొడుకు? ఈయన్ని నా ఇంటికి తీసుకువచ్చింది?" అని తిరుమల వెనక్కి చూస్తూ గర్జించాడు.

"నేనే దారి వెతుక్కువచ్చా" నన్నాడు తిరుమల. చాలా సేపటిదాకా కోపం వదిలి శాంతించలేకపోయాడు. విచిత్రం. కోపం పూర్తిగా పోయాక పసిపిల్లవాడయిపోయాడు.

"నీకు మా బుల్లిబాబు తెలుసా?" అనడిగాడు. ఓ వెదురు కర్ర చంకకింద ఊతం చేసుకుని గెంతుతూ లేచి తిరుమలముందు పండి మగ్గిన సపోటా పళ్ళుంచాడు.

"ఆడెలా ఉన్నాడు బాబూ? పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నాడా? ఆడెలా ఉంటాడో కాస్త సెప్పు బాబూ నీలాగా సూటేత్తాడా? నీలాగా నల్ల కళ్ళద్దాలెడతడా? ఆడికారు ఏ రంగులో వుంటాది? ఒడలాగుంటాదా? నా కొడుకు సీమమందు తాగుతాడా? ఆడి పెళ్ళాం అమెరికా దొరసాని?" ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు. ప్రతి ప్రశ్న వెనకా ఆసక్తే కానీ, ఆర్తిలేదు. ఉత్సాహమే కానీ ఉద్విగ్నత లేదు.

తిరుమల అన్నీ చెప్పాడు తీరిగ్గా. "ఆడి ఫొటో నీ దగ్గరుందా బాబూ?" అనడిగాడు. ఇటీవల టొయోటా కారుదగ్గర నిలబడి నయాగరా దగ్గర విష్ణు, అతని భార్య, అమెరికన్ దొరల్లాగా ఉన్న ఇద్దరు పిల్లలూ తీయించుకున్న ఫోటో తీసి ఇచ్చాడు. ఆ ఫోటో చూసి మరీ పిల్లాడయిపోయాడు రేచకుడు.

"ఈడు పెద్దోడు. ఆడిపేరు రే. అద్దేటా సింగిల్ అక్షరం అన్నాను బుల్లోడితో. అది నీ పేరన్నాడు. ఆడు నన్ను ఫోన్‌లో ఇంగ్లీషులో తాత అంటాడు. ఈ రెండోవాడు అదేటి ఆఁ.. టెడ్ ఈడు నక్కజిత్తులోడు. పిలిత్తేనే పలుకుతాడు."

"ఇవన్నీ మీకెలా తెలుసు? వాళ్ళనెప్పుడయినా చూశారా?"

"అమ్మో? అంతపనే. మా బుల్లెబ్బాయి ఉత్తరాలు రాత్తాడు. పూర్ణయ్య పంతులుగారిచేత సదివించుకుంటాను. టెడ్డుగాడు ఫోన్‌లో వందేమాతరం పాడతాడు. ఆడిగొంతు ఘంటసాల గొంతులా ఉంటాది."

అంత ఆనందపడుతున్న తండ్రిని ఎప్పుడూ చూడలేదు తిరుమల. బిడ్డల్ని చూడాలని బెంగపెట్టుకునే తండ్రుల్ని తెలుసు. కానీ ఈయన? ఆలోచనల్లోని ఆనందాన్ని జుర్రుకుంటున్నాడు.

"మీకు కాలు లేదని మీ అబ్బాయి నాకు చెప్పలేదే?"

రేచకుడు నవ్వాడు. "నాక్కాలు లేకపోతే ఆడికేమయింది బాబూ. గిరిగాం రైతు నాకొడుక్కి కాలుంటేనేం పోతేనేం? నా కొడుకు దొర. సీమలో పెద్ద ఉద్యోగం సేత్తున్నాడు. అది చాలు నాకు."

"అసలు కాలు ఎలా పోయింది?"

"మనకి ఒంటినిండా సక్కెరే బాబూ. తీపి తినక్కరలేదు. సిన్నప్పట్నుంచీ నేను ఇమాం పసందు అంటే పీక్కోసుకుంటాను. అలా బయటికి సూడు, కనిపించే మేరలో అయిదెకరాల మామిడితోపు నాదే ఆరువేలు పళ్ళు దింపుతాను. ఎండలు ముదిరి, తొలకరిదాకా ఎంతలేదన్నా రెండొందల పళ్ళు తింటాను. నీ యవ్వ పోతే దొరబిడ్డలాగా పోవాలికానీ, ఏడుత్తూ బతికితే ఏం లాభం? మా డాట్టరు పద్మనాభయ్య 'ఒరే రేసునాకొడకా! తింటే సత్తావురా' అన్నాడు. నేను నవ్వి, 'అయితే తినే సత్తాను' అన్నాను. రెండురోజులూ పనికట్టుకు తిన్నాను. పండొదిలితే వొట్టు"

"మరి విష్ణుకి తెలియజెయ్యలేదేం?"

"తెలిత్తే ఆడేటి సేత్తాడయ్యా? అన్నీ తెలిసిన మూర్ఖుణ్ణి నేను. ఇప్పుడు ఒక్క పండు కూడా తినలేను"

"ఏం?"

ఆ ఊపులో చెప్పబోయాడు, కానీ అంతలో. "నువ్విలా రాడం నాకిష్టం లేదు బాబూ" అని ఆగిపోయాడు.

"ఎందుకని?"

"నా వల్ల నాకొడుకు మనస్సు పాడుకాకూడదు. ఆడు అమెరికాలో సల్లగా ఉండాల"

"ఎప్పటికయినా ఈ నిజం తెలిస్తే అతని గుండె పగులుతుంది కదా?"

"అందుకే.. అందుకే ఆడికి తల్లిదండ్రుల్ని మరిచిపోవటం అలవాటు సేత్తున్నా" మరో చుట్ట వెలిగించాడు.

"ఎందుకని? ఎందుకా అవసరం వచ్చింది?"

ప్రశ్నకి సమాధానం వెంటనే చెప్పలేదు. కాస్సేపయ్యాక తలెత్తి "నువ్వు అమెరికా వెళ్ళి ఎన్నాళ్ళయింది బాబూ?" అనడిగాడు.

"రమారమి మూడేళ్ళు"

"ఆడు ముప్పయి ఏళ్ళకిందట ఎళ్ళాడు. అప్పుడు ఈ సుట్టూ ఉన్న ఏబయ్ ఎకరాల మాగణీ, మెరకానాది. మా పక్కరైతు వీదిబడిలో ఆరోక్లాసు చదివి, వేలిముద్ర ఏసే నన్ను ఎగతాళి చేస్తే ఆ నా కొడుక్కి బుద్ది సెప్పాలని నా కొడుకుని శికాకుళంలో పెట్టి సదివించా. ప్రతీవారం వెన్నపూస, జున్నూ సాయంగా తీసుకెళ్ళేవాడిని. ఆడిచేత ఇంగ్లీషు పాఠం చదివించుకు పొంగిపోయేవాడిని. ఆడు కాలేజీ సదువుకొచ్చినప్పుడు ఊళ్ళో గొర్రెపోతుని కోసి పండగ సేసా. మా బుల్లిగాడు సదువు మాని పొలంలో నాకు సాయపడతానన్నాడు. ఎదిరించి, గొడవపెట్టి ఆడ్ని అమెరికా పంపించాను."

"ఆ తర్వాత ఎన్నిసార్లు అతన్ని చూశారు?"

"అయిదుసార్లు, ఆఖరిసారి చూసింది ఆరేళ్ళనాడు."

"మరి కొడుకుని దూరం చేసుకున్నానని బాధగా ఉండదా?"

"సచ్చికాటికెళ్లేనాడు మనకెవడు దగ్గర బాబూ? మనకి సేవలు సెయ్యలేదని ఆల్ల బతుకెందుకు పాడుసెయ్యాల. ఆడు నాకెందుకు సేవ సెయ్యాల? ఆడి బతుకు ఆడు బతకాల."

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు రేచకుడిని. ఈ మారుమూల గ్రామంలో ఈ చదువురాని రైతు ముప్పై ఏళ్ళు తను పాటించి ఓ సందేశాన్ని ఈ తరం తల్లిదండ్రులకి ఇస్తున్నాడా అనిపించింది.

"ఆడికోసం, నా రోగం కోసం, నా పెళ్ళాం వైద్యంకోసం నలభై ఎకరాలు అమ్మేశాను. అయిదెకరాలు తాకట్టులో ఉంది. మరో అయిదెకరాలు మామిడి పండించుకు తినేత్తారా అన్నాను మా బుల్లోడితో. 'తినేయ్ నాన్నా. కావాలంటే సెప్పు, మరో పదెకరాలకి డబ్బు పంపితా' అన్నాడు" అని చెప్తూ పసిపిల్లాడికి కితకితలు పెట్టినట్టు నవ్వాడు.

రేచకుడిలో ఎక్కడా పశ్చాత్తాపం లేదు, వేదన లేదు. ప్రతి కష్టాన్నీ 'తృప్తి'గా తర్జుమా చేసుకునే అద్భుతమయిన సంకల్పబలం ఏదో ఉంది.

"ఆడికి నేను ఉత్తరాలు రాయను. నెలకోసారి పంచాయితీ ఆఫీసుకెళ్ళి మాట్లాడతాను. ఆడు ఈ పాతికేళ్ళలో పంపించిన వస్తువులన్నీ సూత్తావా బాబూ"

లోపలికి తీసుకెళ్ళి ఓ గది తెరిచాడు. కళ్ళు తిరిగిపోయాయి తిరుమలకి. దసరాకి ఊళ్ళల్లో బొమ్మల కొలువు తీర్చినట్టు గదంతా రకరకాల వస్తువులున్నాయి. అందులో హవానా చుట్టల పాకెట్లు, సబ్బుల పాకెట్లు, సిగరెట్ లైటర్లు, బ్యాటరీ లైట్లు, ఖరీదైన ఇరానీ తివాసీలు. చీరలు, సూటు గుడ్డలు, చిన్న రేడియో సెట్లు. ఒకటేమిటి? వాడకం లేక అవి క్రమంగా పాడవుతున్నాయి. సియర్స్ టవర్, లిబర్టీ విగ్రహం, వాషింగ్టన్‌లో లింకన్ మెమోరియల్ బొమ్మలూ అన్నీ అంతటా ఉన్నాయి.

గెంతుకుంటూ వెళ్ళి ఓ శాలువా తీసి "ఈ సిల్కు గుడ్డ ఆళ్ళమ్మకోసం పంపించాడు ఆరునెలల కిందట" అన్నాడు గర్వంగా.

"మరి ఆవిడ వాడుకోలేదేం?"

నవ్వాడు రేచకుడు అదేదో జోక్‌లాగా "ఎలా వాడుతాదయ్యా? ఈ లోకంలో ఉంటేగా వాడుకోడానికి"

పిడుగు పడ్డట్టు తుళ్ళిపడ్డాడు తిరుమల.

"మీ ఆవిడ...?"

"సచ్చిపోయి నాలుగేళ్ళయింది."

"వాట్? మరి ఆవిడ కబుర్లు చాలా చెప్పాడే? ఆవిడకోసం చాలా.."

"సెప్పాడా! మరి సచ్చిపోయిన ఆడి తల్లిని నాలుగేళ్ళు ఆడి మనస్సులో బతికించాను. నేను గొప్పోణ్ణా, కాదా, సెప్పు బాబూ" అన్నాడు గర్వంగా.

తిరుమలకి ఈ మనిషి బొత్తిగా అర్థంకావడంలేదు. కానీ ప్రతిమాటకీ రేచకుడి వ్యక్తిత్వం రానురానూ విశ్వరూపం దాల్చేస్తోంది.

"అమెరికానుంచి వస్తే కాలుపోయిన నాన్ననీ, సచ్చిపోయిన తల్లినీ తల్చుకు ఏడుత్తాడని పూర్ణయ్య పంతులుగారితో చెప్పి అవాకులూ చెవాకులూ రాయిత్తాను. ఉత్తరాల్లో నేను రెండుసార్లు యాత్రలకెళ్ళాను. ఓసారి కాశీ ఎల్లాను. నిజానికి గిరిగాం దాటి ఎక్కడికీ పోలేదు" అన్నాడు రేచకుడు.

తిరుమలకి నోటమాట రావడంలేదు. "అసలు మీ ఆవిడ ఎలా పోయింది?"

"అది కొడుక్కోసం మనేద ఎట్టుకుంది. మజ్జిగైరమ్మ జాతరకీ, నూకాలమ్మ జాతరకీ తిప్పా. దాని కళ్ళల్లో పువ్వులేశాయి. నా దగ్గర దాచి వండుతూ సెయ్యి కాల్చుకునేది. ఓసారి నాతో తోటకొచ్చింది. దిగుడు బావిలో పడిపోయింది. వెన్నెముక విరిగిపోయింది. దాన్ని మంచమ్మీదనుంచి నేను వంటచేసి పెట్టాను. దగ్గరుండి ఉచ్చా, దొడ్డీ తీశాను. నీళ్ళుపోసి, చీర కట్టాను. సచ్చిపోయాక మా బుల్లోడు సెయ్యాల్సిన పని - తలకొరివి ఎట్టాను. అంతా ఈ సేతి క్రతోనే" ఏడుస్తాడేమోనని అతన్ని చూశాడు. అటువంటి ఛాయలేమీ అతనిలో లేకపోగా, ఏ కొద్దిపాటి గర్వమో కనిపించింది.

"ఈ ఆడ లంజలమీద పేమ పెంచుకుంటే గోతిలో పడిపోతామయ్యా! మా యావిడి నా సేత అన్నీ సేయించుకుని నా ముందు కాళ్ళకి లంకేసేసింది. సచ్చిపోతూ పండు తిననని నాసేత ఒట్టేయించుకుంది" అన్నాడు.

తిరుమల నవ్వాడు "తల్లి చావునే కొడుకునుంచి దాచి మోసం చేస్తున్న మీరు మీ ఆవిడకిచ్చిన మాటని తప్పలేరా?" అన్నాడు. కత్తితో పొడిచినట్టు గింజుకుపోయాడు రేచకుడు ఆ మాటకి.

"కొడుకుని మోసం సేసేది ఆడ్ని బాధపెట్టే హక్కు నాకు లేదని. నా పెళ్ళాన్ని మోసం సెయ్యనిది దాచి సుఖపెట్టే అవకాశం ఇంక రాదని" ఈ మాటంటున్నప్పుడు రేచకుడి కనుకొలకుల్లో చిన్న మంచి ముత్యంలాంటి నీటిచుక్క తళుక్కుమంది.

నిట్టూర్చి లేచాడు తిరుమల. "మీ బుల్లయ్యకి ఏమయినా చెప్పమంటారా?" అన్నాడు.

గెంతుతూ వచ్చి "నువ్వు ఇక్కడ విన్నదీ, సూసిందీ ఏమీ చెప్పకు. తల్లికుక్క పిల్ల పుట్టగానే దాన్ని తినేత్తాది. కారణం తెలుసా? తన ప్రేమనుంచి ఆ పిల్ల దూరమయిపోతాదేమోనన్న భయంసేత. నా భయానికి ఆడి పీక కొరికికుండా ఇన్నాళ్ళూ జాగ్రత్తపడుతున్నాను. రెక్కలొచ్చాక పిల్ల గూడులోంచి ఎగిరిపోకపోతే తప్పు తల్లిది కానీ, పిల్లది కాదయ్యా. పెపంచకాన్ని అలవాటు సేసి గూడులోంచి తోసెయ్యాల. నేనాపనే సేత్తున్నాను."

అప్రయత్నంగా రేచకుడి ఒక్కకాలికి వొంగి నమస్కారం చేశాడు తిరుమల. పాముని చూసినట్టు ఒక్క గెంతు వెనక్కి గెంతాడు.

"తప్పు బాబూ పెద్దింటి బిడ్డలాగున్నావు. నీ సేత దండమెట్టించుకునేంత సెడిపోలేదునేను. ఉండు" అని ఓ బస్తా ఇమాం పసందు నింపి, పాలేరునిచ్చి కారులో పెట్టించాడు రేచకుడు.

కారెక్కేముందు తిరుమల భుజం మీద చెయ్యేసి ఆపాడు. "వచ్చినప్పట్నుంచీ సూత్తున్నాను. నువ్వు తొడుక్కునే కోటు ఎంతుంటాది?"

నవ్వాడు తిరుమల. "కనీసం మూడువేలు."

బొడ్డులోంచి మడతలుపడ్డ నోట్ల కట్టలోంచి మూడువేలు తీసి "ఈ రంగు మా బుల్లోడికి శానా బాగుంటాది. ఈ అయ్య కొనిచ్చాడని ఆడికి నువ్వు కొనియ్యి" అన్నాడు.

కారు కదిలింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments

ఈ నవల గురించి కిరణ్‌ప్రభ టాక్ షో వినడానికి ఇక్కడ క్లిక్ చేయండి.